

både i hus og have, hvor andre borgere har en oplagt mulighed for selv at ordne de ting, og denne manglende evne bør kompenseres, også efter at man er fyldt 67 år.

Jeg er ked af, at så mange ordførere afviste forslaget blankt, men jeg vil da takke dem, som trods alt var positivt indstillet over for forslaget, nemlig SF, Dansk Folkeparti og Enhedslisten, som jo vanen tro – ligesom Fremskridtspartiet – tænker mere på borgernes ve og vel og tænker mere på den virkelighed, som borgerne lever i, end sidder og holder sig krampagtigt til en eller anden finanslovaftale og sidder og holder sig krampagtigt til, at ministeren vil fremlægge noget på et senere tidspunkt. Det skal vi kun beklage, men vi vil selvfølgelig arbejde videre på denne sag, og vi vil gøre, hvad vi kan for at skabe et flertal, så også disse mennesker kan få en værdig alderdom.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Tom Behnke, om han er enig i bestræbelserne på at få en ny, samlet førtidspensionsreform, eller om han gerne vil have den zappet igennem på enkeltydelser.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet ser gerne, at der kommer en samlet førtidspensionsreform, og vi deltager gerne i arbejdet, deltager gerne i et forlig på det område. Men det, vi ønsker at tilkendegive med dette forslag, er, at nu har vi ventet længe nok. Der sker ikke noget, og de mennesker, der lever ude i den virkelige verden uden for Christiansborgs tykke mure, har krav på, at der bliver grebet ind, og at der bliver grebet ind nu. Vi kan ikke blive ved med at vente på ministeren, og lige præcis på dette område føler vi, at der er nogle, der er så hårdt trængt, at vi må gribe ind nu, og at vi ikke længere kan vente på socialministeren.

Men det betyder jo ikke, at vi afskriver muligheden for en førtidspensionsreform, tværtimod, for forslaget her kunne jo indgå som et element i den. Men lad os se noget fra ministerens side. Hvis ministeren fremlægger noget i morgen, er forslaget her overflødig, så indgår det bare i forhandlingerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 74:

Forslag til folketingsbeslutning om indkvarteringsgaranti for hjemløse.

Af Inge Refshauge (DF) m.fl.

(FremSAT 12/1 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Forslaget fra Dansk Folkeparti indeholder to dele. Den ene del af forslaget går på, hvordan man kan løse de helt akutte boligproblemer for hjemløse, og den anden del går på, hvordan man kan tilvejebringe varige løsninger på de hjemløses boligproblem.

Jeg kan ikke støtte forslaget, bl.a. fordi det i virkeligheden er formuleret på en sådan måde, at det ikke vil løse problemerne. Vi har at gøre med et meget svært område, fordi det handler om mennesker, der har en række forskellige og meget sammensatte problemer, og derfor har vi også at gøre med mennesker, som – selv hvis de har et sted at overnatte – ikke bruger det, fordi det ikke passer til lige præcis deres individuelle behov.

Da vi jo hverken kan eller vil kommandere folk til at benytte hverken akutte boligtilbud eller mere permanente boligtilbud, er vi lige vidt, hvis vi ikke får et ordentligt overblik over, hvad er det for mennesker, vi har med at gøre, hvad er det for konkrete problemer, de mennesker har, hvorfor de er hjemløse og selvfølgelig også omfanget af problemet. Hvis ikke man har et bedre overblik over det, er man heller ikke i stand til at løse de menneskers boligproblemer, lige meget hvor mange gange man skriver garanti i et forslag. Men jeg er enig i, at der skal gøres en ekstraordinær indsats.

Man kan sige, at vi er færdige med det, man kunne kalde første halvleg i spillet om en løsning på de hjemløses problemet. Det består i, at vi har lavet en lovændring, der blev vedtaget i 1995, og som bygger på meget tætte kontakter til hele hjemløseområdet. Hele området er meget glad for den lovgivning og den vejledning, der er til stede, men vi mangler det, jeg kalder anden halvleg: at loven for alvor bliver omsat til handling ude omkring, ikke mindst i kommunerne, men også i amterne.

For at komme i gang med den fase, som drejer sig om at få omsat lovgivningen til handling, vil regeringen bede amterne og kommunerne om at komme med en så konkret redegørelse for behovene som muligt. Det drejer sig om at inddrage forsorgshjem og herberger og få dem til sammen med de hjemløse selv at give en statusopgørelse: Hvor mange er der, hvilke typer problemer har de, hvor mange mangler konkret kun et sted at bo, hvor mange har problemer, som kan løses ved støtte i eget hjem sammen med en støtte- og kontaktperson, og hvor mange mangler et bofællesskab? Bofællesskaber kan i øvrigt både være af mere utraditionel karakter som den skurvognsby, der er opført i Aalborg, og være mere etablerede bofællesskaber.

Først når vi har en sådan redegørelse – og jeg håber, det kan lade sig gøre, og at amter og kommuner er med på ideen – vil det være muligt at lave en egentlig plan over, hvordan vi får løst de problemer. Men den plan kan vi ikke lave fra centralt hold. Den kan kun laves med hjælp fra de hjemløse selv, fra dem, der arbejder med problemet, og fra amterne og kommunerne. Men regeringen er indstillet på at arbejde med på en sådan plan, og vi er også indstillet på at drøfte planen med henblik på den fornødne finansiering, altså at sørge for, at der følger penge med.

Det er i dag sådan, at det påhviler amterne at sørge for de midlertidige overnatningsmuligheder, og når man snakker med dem, der har med området at gøre, får man den melding, at der i det store hele ikke mangler pladser, når det gælder de akutte tilbud. Det, der mangler, er først og fremmest permanente tilbud, der passer til de mennesker, vi taler om.

Ud over det, jeg her har nævnt, er by- og boligministeren allerede i gang med en indsats, og der er givet 130 mio. kr. til denne indsats.

Der er allerede aktiviteter i gang i kontakt med dem, der arbejder med de her mennesker. Der er aftalt en konference, hvor de hjemløse og

de, der arbejder på området, skal deltage for også at give det her bidrag til at finde ud af: Hvad er det for konkrete tilbud, der er brug for, og hvordan sørger vi for, at der kommer nok af dem?

Vi står med alle tiders udgangspunkt, for jeg tror, vi er et af de lande i verden, der er længst, når det gælder om at identificere præcis, hvad det er, der skal til.

Vi har også et godt udgangspunkt, fordi vi nok har færre hjemløse end de fleste andre lande, så opgaven burde ikke være uoverkommelig. Vi ved, hvad der skal til, men det er klart, at det er en målsætning, som andre lande måske overhovedet ikke har turdet stille sig, at vi vil gøre, hvad vi overhovedet kan for at sige, at vi ikke længere har det problem i Danmark.

Men på trods af den gode vilje, må jeg afvise forslaget her. Ud fra min bedste overbevisning ville det ikke hjælpe noget.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Ja, nu er jeg slet ikke overrasket over ministerens afvisning. Men trods alt har ministeren dog udtalt sig i dag til Politiken, så ministeren ved åbenbart, at der er et problem.

Hvorfor de er hjemløse? Jamen der findes jo nok lige så mange grunde til, at de er hjemløse, som der findes hjemløse, og vi er helt på det rene med, at det er mange, mange forskellige mennesker, og at der skal laves mange forskellige tiltag. Men en seng at sove i er jo et basalt behov, og det synes jeg nok at man må opfylde.

Jeg er lidt bange for det dér med amter og kommuner, og derfor mener jeg, vi skal have fat på dem nu, for jeg ved, at amterne jo også har ondt i økonomien. I mit eget amt, Sønderjyllands Amt, er jeg bange for, at et af forsorgshjemmene ryger her under de nye budgetforhandlinger.

Karen J. Klint (S):

Det er koldt udenfor, og for de hjemløse er det ikke kun vinterens kulde, det handler om. De savner i høj grad meget mere varme og omsorg fra hele samfundet.

I bestræbelserne på at afhjælpe den akutte vinterkulde må vi dog ikke glemme alle de tilbud, der i forvejen er over det ganske land, også her i København, hvor der er en koncentration af herbergpladser og andre tilbud, men desværre også af mennesker, der så åbenlyst ikke passer ind i disse tilbud.

Den socialdemokratiske gruppe har stor sympati for ideer, der kan hjælpe kommuner og amter i deres muligheder for reelt at kunne give nogle tilbud, som de hjemløse ser sig i stand til at modtage, også når det gælder noget så nødvendigt og basalt som tag over hovedet.

De hjemløse er ikke en homogen gruppe, der kan hjælpes på samme måde eller i større fællesskaber. Kunne de det, var der næppe så mange mennesker, der sov på gader og andre steder.

I forslaget nævnes tre ideer til akut hjælp: Genåbning af herbergpladser, barakbyer ved genbrug af pavilloner fra flygtningecentre, hotelskib. Jeg ved ikke, om alle tre forslag er velegnede for de hjemløse eller de mennesker, der sover på gaden. Det savner vi en debat med dem selv om. For kan de klare at bo eller sove så tæt som på et hotelskib?

Hvor i givet fald kan der i centrum af byerne findes friarealer til barakbyer? Måske kan der findes plads nok til en enkelt skurvogn, men igen: er det noget, der reelt giver andre muligheder end dem, kommunerne, kirker m.fl. har stillet til rådighed her i vinter?

Et lige så løst forslag kunne være, at vi beder beredskabet om at opstille telte og folkekøkkener. Men det ville også kun være en lille lappeløsning. Måske ville det endda mest af alt alene vise vores gode vilje, så vi har noget at prale med, men ikke være et reelt anvendeligt tilbud til de hjemløse og ligestillede.

De har derimod brug for, at vi sammen med dem finder ud af, hvem af dem der kan støttes til ikke at leve så kaotisk, som de gør i dag, så vi kan støtte nogle, forhåbentlig mange, til at komme tilbage til et roligt og trygt liv.

Enkelte vil dog nok fortsat have behov for en levevis, der ikke findes i etablerede boformer, men det er næppe boformer, som vi alene kan kreere herinde på Christiansborg.

Derfor er det en rigtig beslutning, at regeringen nu beder amter og kommuner om en plan for hvert område for, hvordan de hver især kan tilvejebringe både midlertidige og varige botilbud.

Regeringen er opmærksom på, at en landsdækkende plan skal have en fornøden finansiering, hvorfor regeringen vil drøfte planens finansiering med amter og kommuner.

Den socialdemokratiske gruppe ser frem til, at amter og kommuner aktivt bidrager til en ny vifte af muligheder og løsninger. Men det skal være løsninger, der bygger på de hjemløses og

ligestilledes betingelser og forudsætninger, ellers bliver det en tom plan på et stykke papir.

Vi kan herindefra give politisk opbakning, ja, også gerne politisk pres, så amter og kommuner løfter deres ansvar på en endnu mere nuanceret måde end i dag.

Der er flotte og funktionsdygtige initiativer og løsninger rundt om i landet. Måske kan de kopieres til andre steder. Måske skal der laves nye løsninger, lokale løsninger, fordi de mennesker, der her er i nød, er meget individuelle i deres hjælpebehov.

Flere nye muligheder koster flere penge. Derfor er der f.eks. også afsat 30 mio. kr. i Boligministeriet til udvikling af nye boformer. Der er også andre puljemidler og midlertidige bevilninger.

Ved regeringens initiativ er det politiske pres øget på amter og kommuner, men det sker i en ånd af samarbejde.

Vores gruppe ser frem til nogle konkrete resultater, resultater, der ikke alene handler om tag over hovedet, men resultater, der også løser nogle af de problemer, der gør, at folk sover på gaden.

Modeller til disse løsninger skal som nævnt udvikles sammen med de lokale hjemløse, så de reelt får et for dem brugbart alternativ til det liv, de har i dag.

Men vi kan ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag, idet vi ikke finder, at det løser nogen af de årsager og problemer, der fører til det at blive hjemløs.

Tove Fergo (V):

Venstre hilser denne lejlighed velkommen til at få sat de hjemløses forhold på dagsordenen. Vi er ikke i tvivl om, at der er alt for mange, der er hjemløse i det danske samfund. Når det så er sagt, er det også vigtigt at gøre sig klart, hvad årsagen er til det.

En stor gruppe af de formodentlig ca. 8.500 hjemløse, der er, er sindslidende og misbrugere, og de sindslidende har brug for de rette bo- og behandlingstilbud, og misbrugerne har brug for at få en behandling for deres misbrug.

Vi må forlange, at der er en koordineret indsats fra amternes og kommunernes side over for de sindslidende, så de ikke, når de udskrives fra sygehuset, får lov til at passe sig selv og på den måde måske mister deres bolig, fordi de ikke tør være i den, ikke kan være i den.

Og ligeledes må vi forlange at misbrugere, der er motiveret for at gå i behandling, så også

kommer i behandling uden ventetid, for ellers risikerer vi, at de bliver hjemløse. De kommer ud på en social deroute, som ender i hjemløshed.

Det er kommunernes pligt at hjælpe mennesker, der er hjemløse, og det er amternes opgave at stille mere specialiserede institutioner til rådighed. Det vil sige, at det er amternes og kommunernes ansvar og også betalingsforpligtelse.

Alligevel har et bredt politisk flertal her i Folketinget erkendt, at der er et stort problem med disse grupper af meget udsatte mennesker. Og derfor er der blevet bevilget mange hundrede millioner kroner ekstra til forøgelse af indsatsen på dette område. Vi har bevilget flere hundrede, jeg tror, det er 300 mio. kr. til en øget indsats på narkobehandlingen. Vi bevilgede i 1996 90 mio. kr. til en botilbudspulje, og i år er der 10 mio. kr. på finansloven til boliger til mennesker, som har et boligbehov, som ikke rigtig kan indpasses i det almindelige boligmarked.

Og endvidere vedtog vi, som også ministeren gjorde opmærksom på, en lov i Folketinget i 1995, som pålagde kommunerne at udarbejde handlingsplaner for beboere på herberg og forsorgshjem. Der skulle udarbejdes en handlingsplan senest 3 måneder efter, at vedkommende var flyttet ind, med henblik på at sikre, at de ikke, som der stod i lovteksten, »sandede til« på herbergerne og forsorgshjemmene, men at de kom videre i deres liv.

Selv om der er blevet bevilget så mange penge, og selv om vi har vedtaget en ny lovgivning på området, som skulle hjælpe på problemet, er det alligevel foruroligende og bekymrende, at problemet ikke synes at være blevet mindre, måske tværtimod.

Derfor vil vi bede socialministeren om at få en oversigt over, hvor mange boliger der egentlig er kommet ud af de mange penge, som Folketinget har bevilget til dette område.

Botilbudspuljen har jeg stillet spørgsmål til flere gange, sidst er det nu et års tid siden, og dér viste det sig, at der var kommet ganske få boliger ud af det, men ministeren lovede, at nu ville der blive holdt mere øje med det, og vi ville få en oversigt over, hvor mange boliger der kom ud af det i løbet af efteråret.

Den er ikke kommet, og derfor vil vi bede om, at den nu snart kommer, for nu skriver vi 1999, og det var i 1996, pengene blev bevilget.

Så det er positivt, at vi får sat problemet på dagsordenen. Vi har gjort meget fra Folketin-

gets side, og vi vil også godt se resultatet af nogle af de mange penge, som Folketinget har bevilget til det her område. Så det skal være vores svar på forslaget.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Jamen der er jo ikke grænser for sympatien, men det lader ikke til, at der nogen, der har noget at have den i.

Man pålagde allerede for 4 år siden kommuner og amter at lave en handlingsplan. Hvor er den handlingsplan henne? Og det har jo ikke hjulpet noget som helst. Antallet af hjemløse er steget, og hjemløse har ikke brug for store forgyldte analyser. De har brug for hjælp her og nu.

John Vinther (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi sådan set stor sympati for det beslutningsforslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti. De hjemløse hører til blandt de allerdårligst stillede i dette samfund, og vi synes faktisk, det er en skamplet, at et så rigt land som Danmark ikke er i stand til at skaffe alle dem, der ønsker det, tag over hovedet. Derfor vil Det Konservative Folkeparti naturligvis meget gerne være med til at løse dette problem.

Når det er sagt, så er jeg også nødt til at sige, at Dansk Folkepartis forslag udmærker sig ved på én og samme tid at være meget konkret, og alligevel være meget luftigt. Forslaget indeholder en række konkrete initiativer: forslaget om at bruge de barakbyer, der tidligere blev anvendt til at huse flygtninge, forslaget om at tilvejebringe et hotelskib; forslag, som vi kun kan have sympati for.

Når jeg alligevel tillader mig at sige, at forslaget er meget luftigt, hænger det sammen med, at jeg synes, der ligesom mangler et beslutningsgrundlag. Vi savner kendskab til problemets fulde omfang. De hjemløse er jo ikke en homogen gruppe. Et tilbud, der kan være den rigtige løsning for én, er ikke nødvendigvis den rigtige løsning for alle.

Jeg synes også at bemærke, at forslagsstillerne – og det er ikke ment som nogen kritik – tager udgangspunkt i København, og det er jo ikke nødvendigvis et isoleret københavneproblem.

Derfor synes jeg, der er behov for, at vi bruger udvalgsarbejdet til at få kortlagt problemet og indsatsbehovet. Det her er vel i virkelighe-

den noget, som alle her i salen, uanset politisk observans, burde kunne samles om, og jeg håber, at vi undervejs i udvalgsbehandlingen kan finde frem til et fælles ståsted. Det fortjener sagen. Det Konservative Folkeparti vil i hvert fald gå aktivt og konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen for at finde en løsning.

Villy Søvndal (SF):

I SF er vi glade for, at vi får debatten om hjemløshed. Jeg synes egentlig, debatten savner lidt at forholde sig til noget helt fundamentalt, nemlig at man er hjemløs, i det omfang man ikke har en bolig. Så enkelt er det, og så besværligt er det samtidig.

Det betyder, at jo større boligproblem vi står med med mætningsgrad af boliger, jo flere hjemløse får vi. Og det betyder bl.a., at jo mere man skærer på den type af boliger, som hjemløse typisk ville henvende sig til – det drejer sig jo af indlysende grunde ikke om den slags mennesker, der tager ud og investerer i fast ejendom – jo mere man skærer i almennyttigt boligbyggeri eksempelvis, jo mere forøger man hjemløseproblemet. Jo mere man beskærer små, billige boliger, jo mere forøger man hjemløseproblemet. Det er ganske derfor, vi har en meget høj koncentration netop i København, hvor der er gennemført megen bysnering, der i øvrigt kan være megen fornuft i, hvis man bare sikrer, at de oprindelige beboere også kan blive boende. Det er klart, at de også bliver ramt af en konstruktion som TOR I/S, hvor man sælger ejendomme.

Derfor kan man vel med risiko for at fornærme nogen, også Dansk Folkeparti, sige, at det mest hjemløseskabende forslag, man overhovedet kan forestille sig – det mest hjemløseskabende man overhovedet kan forestille sig – er det, som Dansk Folkeparti foreslår i deres principprogram: at nedlægge det støttede boligbyggeri. Så kan jeg godt love, at man får brug for anbringelsessteder, så det brager, så får Dansk Folkeparti virkelig travlt. Og jeg savner den forståelse af den ganske enkle sammenhæng i forhold til debatten her.

Hjemløs er man grundlæggende, fordi man mangler en bolig. Dernæst: Jeg deler meget fru Tove Fergos opfattelse, at det jo egentlig er forrygende, at verdens sjette rigeste samfund, hvor flertallet har forbrugsmuligheder som aldrig før, accepterer den forråelse, det grundlæggende er udtryk for, når fattigdommen i bunden af vores samfund er stigende. Det er et politisk

ansvar, men det er også et folkeligt ansvar. Det her har noget at gøre med, hvordan vi opfatter rimeligheder, og vi flytter grænserne for, hvad vi synes er rimeligt i de her år.

Så skal jeg komme til det mere konkrete, for jeg synes, at hvis man har store tanker, har man vel også behov for en gang imellem at få dem materialiseret lidt konkret. Jeg synes, forslaget her for nu at sige det lidt pænt forekommer ubehjælpeligt. Jeg synes, at der er lidt mere politisk ræson i det, vi lavede i forbindelse med satsforliget, altså det vi lavede parallelt med finansloven, hvor vi som tidligere omtalt afsatte 30 mio. kr. under boligministeren og samtidig 50 mio. kr. under socialministeren, altså sammenlagt 80 mio. kr.

Jeg deltog på et tidspunkt i et møde med forstanderne for herbergerne og forsorgshjemmene i Danmark. De havde et ønske om at få 120 mio. kr. til det her område, og jeg tror, at de er meget glade for det, der nu sker.

Det, vi aftalte i forbindelse med satsforliget, var jo, at pengene skal anvendes til tre ting: De skal bruges til udslusning, hvor meldingen fra eksempelvis Sundholm her i København er, at såfremt man havde boligerne, så kunne man udslyse 30 pct. af dem, der i dag er beboere på Sundholm.

Jeg er meget enig med dem, der har sagt, at vi formentlig skal tænke i meget stor variation, når vi siger boliger. For nogle er det en almennyttig bolig, for nogle er det bofællesskab, for nogle er det en barakby, for nogle er det en kolonihavebebyggelse. Jeg tror i virkeligheden, man skal tænke i bredere variationer, end vi har for vane, når vi tænker bolig.

Det andet, der er behov for, er en bedre normering på nogle af vore forsorgshjem, fordi der kommer mange ind, der har meget blandede problemer, ikke alene hjemløshed, men også misbrug og sindslidelse på én gang, og de har brug for en bedre hjælp, end vi kunne give på de traditionelle forsorgshjem.

Vi har også brug for at kigge på de fysiske rammer. Nogle af forsorgshjemmene er af en standard, der ikke gør livet mere muntert, om man så må sige.

Så jeg vil runde af med at sige, at vi gerne vil gøre noget for de hjemløse, og derfor vil vi ihærdigt bekæmpe ethvert forslag fra højrefløjen i dansk politik, der reducerer det almennyttige boligområde. Det skaber hjemløse, så det brager. Det mest hjemløseskabende, man over-

hovedet kan gøre, var at risikere nogen sinde at stemme på Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Nu er det jo ikke partipolitisk ideologi, vi skal føre her. Vi er sådan set rystende ligeglade med, hvor forslaget kommer fra, bare det hjælper de hjemløse. Og nu er det jo heller ikke sikkert, at de hjemløse vil føle sig godt tilpas i det almennyttige boligbyggeri. De skal have nogle boliger, som de kan lide, og det kan godt være, at det skal være barakbyer, sådan som det ligger i forslaget her.

Men det allervigtigste er at give dem social tryghed. Organisationen Arbejde Adler gør et kæmpegodt stykke arbejde for de hjemløse. Jeg synes også, at det offentlige skal tage sig lidt sammen og gøre et lige så stort arbejde.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jamen jeg siger det sådan set heller ikke for at genere Dansk Folkeparti. Jeg siger det kun for at advare, for der er nogle enkelte sammenhænge, man bare ikke kommer uden om.

Man kommer ikke uden om den sammenhæng, at et samfund, der holder op med at bygge almennyttigt byggeri i det omfang, som det danske samfund gør det, skaber hjemløse. Vi er i øjeblikket nede på at bygge 6.000 enheder om året – 6.000 – sammenlignet med, at vi i midten af 1980'erne var oppe på at bygge 16.000, hvor alle ved, i hvert fald dem, der interesserer sig for tal, at mangel på boliger vil være tilstanden fra nu af og til år 2030, hvis Boligkommissionen har ret i sin betænkning. Det skaber hjemløse.

Jeg synes, det er helt sært, hvis man bliver forundret over, at i det øjeblik, der ikke er boliger nok, er der nogle, der ikke har en bolig, og dem kalder vi hjemløse. Og det er egentlig bare derfor, at jeg, hvis jeg dermed kan være med til at bringe lidt orden i Dansk Folkepartis politik, siger, at hvis har man ondt af de hjemløse, så skal man lade være med at skære på det støttede byggeri.

Yvonne Herlov Andersen (CD):

Dansk Folkeparti vil gerne sikre de hjemløse, at de får noget nyt i socialpolitikken, nemlig en garanti. Det har vi jo ikke prøvet at lægge ind før. Det har man gjort på sundhedsområdet, og det har man også haft utrolig meget bøvvl med. Men måske kunne man også tænke i garantier

på socialområdet set i lyset af, hvor vanskeligt det er at få kommuner og amter til at opfylde det, som man gerne vil fra Folketingets side, og som man i det her tilfælde også har sørget for, at der er penge til.

Det, der er sket, er jo, at de hjemløse er blevet mere synlige i gadebilledet. Det ser også ud til, at vi trods vores gode vilje ikke er i stand til at løse problemerne på områderne.

Det kan være svært at sige, hvor stort problemet er i tal, men hvis man spørger de mennesker, der arbejder på gadeplan, så ser det ud, som om problemet er faldende på landsplan, men stigende i København og i de større byer i provinsen. Og årsagen til det skulle formentlig være, at der er mere anonymitet i de større byer, og at der er mere at lave; der kan ganske enkelt tjenes nogle penge. Man kan stå nede på Frederiksborggade og se, at de kommer ind om morgenen fra den natcafé, der er længere ude på Nørrebro.

I det tal på ca. 8.000 hjemløse, der er nævnt, er der jo så også tal på mennesker, der af helt andre grunde er faldet ud af den offentlige registrering. Så det er behæftet med nogen usikkerhed, hvor stort tallet så er.

Hjemløse som begreb dækker jo over flere årsagsforhold og ikke, som hr. Villy Søvnald siger, bare tag over hovedet. Det kan jo være, at man har en lejlighed, men man kan ikke være i den, fordi man er psykisk syg og ikke synes, at man kan opholde sig i den. Der kan være mange grunde til, at man ikke kan fastholde en lejlighed. Det kan være, at man har en anden døgnrytme end de øvrige beboere. Det kan jo så også være, at man på grund af mange fraflytninger er kommet til at skylde det offentlige så mange penge, at man ikke længere kan få en økonomisk støtte til en lejlighed.

Det kan også godt være – det er jeg stødt på, og det forbavser mig meget, men man bliver jo klogere med årene – at der er nogen, som ikke vil betale for en herbergsplads, det sker jo også, og derfor opholder sig på gaden, og så efterlader det et spørgsmål sådan i ens sociale indignation: Kan man det, kan man bare ligge på gaden, fordi man vil det. Det kan man altså godt, fordi det er et frit land, vi lever i.

Endelig kunne det jo også være, fordi der ganske enkelt ikke er en herbergsplads. Sådan er det jo også i nogle tilfælde. Og på nogle områder i nogle byer har man jo skåret ned på antallet af pladser, og dér vil jeg da holde med

Dansk Folkeparti i, at der skal være en plads, når man har brug for den.

Inden for gruppen af hjemløse er der igen flere grupperinger, end man kunne tænke sig. Der er de gamle vagabonder, der sliber knive, der er posefolket, og der er de egentlige hjemløse. De mennesker har så ofte massive sociale problemer, der skal løses inden eller samtidig med, at der arbejdes på en fast bopæl.

Nu har jeg læst i Politiken i dag, hvad socialministeren har i gang på området, og det er jeg utrolig tilfreds med. Det drejer sig jo om at få kommuner og amter til at opfylde deres forpligtelser, for det er i første omgang for de penge, vi satte af til de mennesker, der både var misbrugere og hjemløse, at der flytter almindeligt herbergs klientel ind, kan jeg se. Så her kan man sige: Om igen. Det har så løst nogle af pladsproblemerne. Men jeg mener, at man skal gå i et meget tæt samarbejde med de private organisationer for at løse det her. De har en nemmere tilgang, der skal i hvert fald være sådan en slags joint venture, hvis vi skal løse det.

Jeg har stor sympati for Dansk Folkepartis forslag, men jeg synes, at vi så kan benytte lejligheden til i udvalget at få kigget på det, som socialministeren har lagt på bordet, som jeg mener at vi sammen med amterne og i øvrigt også kommunerne kan lave en handlingsplan om. Det tror jeg bliver vigtigt, for vi kan ikke længere se på, at folk ligger og sover på gaden, hvis årsagen er, at der ganske enkelt ikke er en herbergsplads.

Anders Samuelsen (RV):

Det er Det Radikale Venstres helt klare politik, at der skal være tilstrækkelig med pladser, så vi ikke har ufrivilligt hjemløse. Det Radikale Venstre er derfor meget glade for, at socialministeren vil bede amter og kommuner om en vurdering af behovet og omfanget for at få en plan for, hvordan der kan skabes både midlertidige og varige botilbud til hjemløse.

I den forbindelse skal det ikke glemmes, at hele problemfeltet faktisk er kommunernes ansvar som udgangspunkt. Det er således f.eks. amtskommunernes, Københavns og Frederiksberg Kommuner ansvar at skaffe det nødvendige antal midlertidige pladser på forsorgshjem, herberger m.v. Den decentralisering skal vi selvfølgelig holde fast i.

Med i billedet hører også, at der i de sidste år er lavet mange initiativer via puljemidler for at udvikle alternative boformer og akutte overnat-

ningsmuligheder f.eks., som også socialministeren har peget på, Skurbyen i Aalborg og en udvikling af varmestuer.

Fra centralt hold tages der også initiativer. By- og Boligministeriet forbereder en forsøgsordning med etablering af nye boligtyper. Overskriften er »Skæve huse til skæve mennesker«. Endelig er der, som også andre har omtalt, afsat en bevilling på 30 mio. kr. i finansårerne 1999 til 2001, hvor både kommuner og private organisationer skal kunne søge om tilskud til etablering af projekter.

Jeg skal derfor på Det Radikale Venstres vegne afvise forslaget med henvisning primært til, at det i højere grad er den type initiativer, som jeg her har omtalt, som vi også allerede i dag ser eksempler på, der skal til for at løse og komme problemet til livs. Ikke mindst på det her område skal problemet løses ved at lægge øre til målgruppen og tage udgangspunkt i deres – den enkeltes – konkrete forslag og behov.

Jette Gottlieb (EL):

Hvis man skal tro debatten her i dag, så vil alle gøre noget for de hjemløse, og hvis man skal tro Politikens forside, så har Socialministeriet også fuldstændig styr på, hvordan det skal gøres. Det, der så er tilbage, er faktisk tidsfaktoren og økonomien. Og det er en lille smule underligt, for hvad går det egentlig ud på?

Det, vi har set, er, at mængden af hjemløse faktisk er voksende i hvert fald i de store byers centrale områder. Og det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende. Der er ingen, der kan være tjent med det. Der er ingen, der ønsker, at det skal være sådan.

Men jeg tror, at det mange gange er sådan i debatten, at folk betragter begrebet hjemløse som én størrelse, og det er det jo slet ikke. Det er jo sådan set nok noget af den mest inhomogene gruppe, der overhovedet findes, og der er meget forskellige behov forbundet med det.

Der er nogle, der helt regulært har brug for et hjem. I den forbindelse er det klart, at mangelen på bolig betyder noget i den her sammenhæng. Der er nogle, der meget akut kan have brug for et hjem f.eks. ved bodeling, ved skilsmisse og i alle sådan nogle situationer, og der er ikke nogen til rådighed stående billig boligmasse, der kan opsuge det behov.

Derfor er der altså stadig brug for almennyttigt boligbyggeri, men der er også brug for, at man fastholder, at der skal være en billig boligmasse i de centrale byområder. Det er et stort

problem, når man begynder at nedlægge de små lejligheder, f.eks. på indre Vesterbro og indre Nørrebro, for det er præcis nogle af den type lejligheder, som er en mulighed for den slags mennesker.

Der er ikke bare brug for den type hjem. Der er også brug for den type herberg, som kan rumme akutløsninger, når folk pludselig står i situationen. Der er brug for steder, hvor man kan søge hen, uden at det koster noget. Der er brug for væresteder, hvor man kan være også i dagtimerne. Der er brug for en lang række ting, og behovene er meget forskellige.

Når man f.eks. hører nu, at Kofoeds Skole er ved at måtte indskrænke eller lukke, der er store problemer derude, og der er en strid mellem stat og kommune om, hvor hjælpen skal komme fra, ja, så bliver man bekymret, for det er en af de institutioner, der faktisk har løst en lang række af de her problemer. Og jeg kan bare se, at det kan bidrage til, at problemet vokser.

Jeg tror, at det, man skal have fat i, selvfølgelig er en type helhedsløsning som det, der skitseres fra Socialministeriet, men det lyder lidt som om, at det, der kan komme til at foreligge, er en lang undersøgelsesfase. Det lyder lidt som om, at der skal komme nogle dyre rapporter. Det er lidt svært at se, hvornår de konkrete resultater ligger.

Men jeg tror, at et meget vigtigt udgangspunkt er, at de ting, der skal ske, i hvert fald skal ske i samarbejde med de mennesker, det drejer sig om, og det vil sige, at man er nødt til at have en dialog med dem, som i en almen stor klump hedder de hjemløse. Man bliver nødt til at få afdækket, hvilke præcise behov der er, og så må der sættes ind dér, og det kræver så også en økonomi, men det forstår jeg at Socialministeriet er klar til at løse.

Tom Behnke (FP):

Først tak til forslagsstillerne for at forsøge at løse en del af de problemer, der er med hjemløse. Forslaget her er bestemt et skridt i den rigtige retning, og der er ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet vil støtte forslaget.

Det falder meget godt i tråd med det forslag, som jeg stillede for et stykke tid siden i Folketingets Socialudvalg om, at Folketingets Socialudvalg simpelt hen tager en studietur til Aalborg, hvor man jo har haft meget stor succes med at benytte en tidligere flygtningelandsby til, at der nu kan være hjemløse.

Det, der er det gode ved projektet i Aalborg, er jo, at dér går man ind og tager fat i lige præcis det, der er problemet med mange af de hjemløse. Det er nemlig ikke, som hr. Villy Søvnald siger, udelukkende mangel på boliger. Der er mange, mange andre årsager til, at vi har hjemløse. Hvis det var så nemt, at vi blot kunne bygge nogle boliger, ja, så kan vi gøre det, men det er jo ikke det, der er årsagen til, at der er hjemløse.

Årsagen skal findes et helt andet sted. Årsagen skal jo findes i, at mange af dem, der er hjemløse, er det, fordi de har svært ved at indordne sig under faste rammer, faste husordensregler, faste bestemmelser hver eneste måned osv., men har behov for at have et lidt mere – om jeg så må sige – autonomt sted, et mere frit sted, hvor de selv sætter dagsordenen, hvor de selv bestemmer, hvordan de ønsker at leve og bo.

Derfor har man i Aalborg haft stor succes med at lave det projekt, som man nu har lavet, og som jeg håber at Folketingets Socialudvalg vil tage med op og se på, for her tror jeg, vi kan lære meget. Vi kan lære meget og få forståelse for, hvad der er årsagen til, at nogle af disse mennesker er hjemløse, og når først vi kender årsagen, så kan vi også finde løsningen på problemet.

Løsningen på problemet er ikke, at man bygger noget mere almennyttigt boligbyggeri. Det vil ikke hjælpe de mennesker. En stor del kunne hjælpes ved, at man havde tilstrækkeligt med herbergpladser i hvert fald, og her er det selvfølgelig kedeligt at se, at bl.a. Københavns Kommune nedlægger herbergpladser. Det er vi også i Fremskridtspartiet stærkt utilfredse med, for det vil da alt andet lige forstærke problemet med hjemløse.

Men det, der skal til, i hvert fald for den store gruppe af hjemløse, som ikke er i stand til at tilpasse sig i en ganske almindelig toværelseslejlighed på 4. sal tv., er, at man går ind og giver dem mulighed for, at de kan bo et sted, hvor de selv fastsætter de husordensregler, der skal til. Det skylder vi dem, for som systemet er indrettet i dag, må vi altså erkende, at der er nogle, der falder igennem, og hvis man vil gøre noget for de svageste her i samfundet, må man begynde at gøre, som de bl.a. har gjort i Aalborg.

Forslaget her er klart et skridt i den rigtige retning, og det støtter vi naturligvis.

Tove Videbæk (KRF):

B 74 er et virkelig sympatisk beslutningsforslag. Forslagsstillerne har tænkt med hjertet og viser omsorg for denne svage gruppe medborgere. Intentionerne med beslutningsforslaget er at løse de hjemløses boligproblemer varigt; men desværre løses dette problem ikke alene med en indkvarteringsgaranti, bl.a. fordi denne gruppe borgere, som de fleste andre grupper, er meget komplekse.

Således består denne gruppe hjemløse f.eks. af både nye og gamle vagabonder, posedamer og -mænd, mennesker, der havde en bolig, men har fået oparbejdet så stor en gæld, at de er blevet smidt ud, og mennesker, der har en bolig, men som føler sig isoleret i den. Desuden er der de psykisk syge, narkomanerne og alkoholikerne.

I den nuværende servicelov sidestilles og ligestilles de hjemløse med andre handicappede, således at vi i dag har tre kategorier af handicappede, nemlig de fysisk handicappede, de psykisk handicappede og de socialt handicappede. Ifølge samme lov har kommunerne allerede nu pligt til at tilvejebringe husly til disse mennesker. Det gør kommunerne så f.eks. via herberger og pensionater, krisehjem og forsorgshjem. Men et ophold på disse steder må aldrig betragtes som en varig løsning af de pågældendes problemer.

At tilvejebringe indkvarteringsgaranti ville være at behandle symptomerne og ikke årsagerne til problemerne. Indkvarteringssteder er jo kun opbevaringssteder – en hylde at ligge på – og ikke behandlingssteder, hvor årsagerne til problemerne kan blive bearbejdet. Vi skal løse de menneskelige problemer, der ligger bag, og ikke blot symptombehandle.

Disse borgere er også hjemløse af vidt forskellige årsager, og disse skal der tages fat på, hvis problemerne skal løses varigt. For nogle er det psykisk sygdom, der bør behandles. De pågældende mennesker bør placeres på sygehus, i behandlingshjem eller bofællesskab og ikke blot på et overnatningssted.

Narkomanen og alkoholikeren skal også på behandlingshjem eller i et bosted. Nogle af de hjemløse lever på gaden, fordi de aldrig fik et arbejde. De er måske ofre for den store arbejdsløshed, der plagede vort land i nogle år. Nogle af dem lykkedes det aldrig at få arbejde, og så opgav de ævred. De, der er smidt ud af en lejlighed på grund af gæld, skal simpelt hen have gældssanering osv., osv.

Der er nogle, der mener, at de hjemløse ikke ønsker varige boliger, men selv ønsker at leve på gaden og gå i hundene. Det tror jeg ikke på. Vi mennesker er meget forskellige, og dog er vi ens og har de samme behov på nogle områder. De mennesker, der lever på gaden, er ofte blevet ramt af en række uheldige omstændigheder. Det kan være vold, det kan være misbrug, eller de er blevet misbrugt. Det kan være konkurs, skilsmisse osv. Rækken kan være lang. De er blevet slået ud af kurs og er endt på gaden. Langt de fleste er ikke hjemløse af egen fri vilje.

Fælles for alle hjemløse er, at det er meget vanskeligt at løse deres problem varigt. En del af det akutte problem i København er jo opstået, fordi nogle herbergpladser er blevet nedlagt. Det vil sige, at der er nedlagt flere herbergpladser, end der er blevet bygget nye bo- og behandlingspladser. Derfor kan der i en overgangsperiode være akut behov for et antal overnatningspladser, som bestemt ikke må betragtes som en varig løsning, og disse akutte pladser skal selvfølgelig skaffes. Men lad det ske i et samarbejde med alle gode kræfter i stat, amt og kommune og frivillige organisationer, som gør et stort arbejde på dette område.

Den varige løsning hedder behandlingssteder, bosteder og varige boliger, og det må vi se at få skaffet i Danmark. Men at betragte indkvarteringsgaranti, som en del af en varig løsning, mener jeg slet ikke vi kan være bekendt i Danmark.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er kun en kommentar til beroligelse af fru Jette Gottlieb om Koføeds Skole. Da det jo har det med, at en fjer bliver til syv høns, vil jeg gerne sige, at der ikke er noget som helst om, at Koføeds Skole skal lukke. Den historie opstod i forbindelse med Opgavekommissionens anbefalinger om at flytte Koføeds Skole fra statens regi til Københavns Amtskommune. København har så sagt, at det er ikke sikkert, at de kan rumme Koføeds Skole. Men der har aldrig været flertal i Folketinget for at flytte Koføeds Skole, og jeg har ikke nogen planer om at komme med forslag om det. Så dér skulle den myte være udryddet.

Så vil jeg også godt appellere til, at man også lige prøver at tænke over, om andre ting kunne være en myte, f.eks. siger fru Jette Gottlieb, at der er kommet flere hjemløse. Det er der faktisk ikke noget belæg for.

Jeg vil gerne medgive, at vi ikke har noget særlig klart tal på, hvor mange der er hjemløse. Vi er sammen med hjemløseorganisationerne ved gennem et langt, sejt arbejde at fremskaffe det tal. Vi er blevet enige om nogle målemodeller, og det skulle ikke vare så længe, inden vi begynder at få nogle tal.

Det er selvfølgelig også helt nødvendigt for at lave et ordentligt stykke socialt arbejde, at vi har et ordentligt overblik over, hvor stort problemet er, og hvordan det udvikler sig. Så på den måde kan jeg sådan set godt forstå, at sådan nogle myter kan opstå, men der er altså ikke noget belæg for det.

Det samme kan jeg sige til hr. Villy Søvndal. Det er en myte at påstå, at fattigdommen stiger i Danmark. Det, beregningerne fra OECD, fra finansredegørelsen viser, er, at den økonomiske ulighed bliver mindre i Danmark, at indkomstgrupperne altså nærmer sig til hinanden. Og det bliver vi altså i OECD's materiale fremhævet for som nok et af de eneste lande i verden.

Der er nok af andet at pibe over, og det gør hr. Villy Søvndal sandt for dyden også, men der er sådan set ingen grund til at pibe over det, der ikke er noget problem.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Således udfordret!

Spørgsmålet er, om socialministeren og jeg kan have ret på én gang. Kan man have en situation, hvor OECD har ret i, at uligheden ikke er vokset som en gennemsnitsbetragtning, men at udstødningen i den underste del af samfundet samtidig vokser?

Svaret er ja. Det kan man sagtens. Man kan sagtens have et gennemsnit, der viser – bl.a. fordi flere er kommet i beskæftigelse – at uligheden som et gennemsnitsbegreb ikke er vokset, og det vil jeg godt kvittere for. Det skyldes jo blandt andet, at Danmark har nogle relativt høje overførselsindkomster, at uligheden her i modsætning til de andre OECD-lande ikke har været stigende. Men det forhindrer ikke det bilde, som jeg synes også er synligt med det blotte øje: når vi kigger på bunden af vores samfund, så har vi stigende problemer.

Jeg siger ikke, at det er socialministerens skyld, for det tror jeg ikke vil være fair. Jeg tror, at det er knyttet til vores type af samfundsudvikling, at der er en centrifugalkraft, der sender mennesker ud, hvis vi ikke er meget opmærksomme på det.

Så jeg mener i virkeligheden, at pointen er – det er ikke, fordi jeg er blevet specielt fredsommelig lige nu – at både socialministeren og jeg har ret.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg beder lige om ordet igen. Hvis nu det havde været nytår, så ville jeg sige, at det var mit nytårslofte at prøve at få debatten til at være mere præcis. Det drejer sig også om at prøve at opdrage på mig selv.

Hr. Villy Søvndal talte faktisk om, at den økonomiske ulighed og fattigdom var vokset. Det er fuldstændig rigtigt, som han selv siger, at vores overførselsindkomster jo sådan set har det niveau, det længe har haft, og det er bestemt ikke blevet mindre. På den måde kan man ikke tale om en fattigdom. Men at der er tale om kulturel, social og anden form for fattigdom er jeg helt med på, og her er vi jo heldigvis meget langt hen ad vejen enige om, at det skal løses, og hvordan det skal løses.

Inge Refshauge (DF):

Jeg vil gerne her til afslutning sige tak for de mange positive tilkendegivelser. Vi ser frem til et godt arbejde i udvalget omkring det her.

Dansk Folkeparti har kun haft ét eneste sigte med forslaget, og det var såmænd at skabe debat omkring de hjemløse og få dem hjulpet.

I Dansk Folkeparti er vi helt på det rene med, at der findes mennesker blandt de hjemløse, som ikke kan leve i egen bolig, mennesker, der ikke kan tage vare på deres eget liv, det være sig af den ene eller anden grund: alkoholmisbrug, narkomisbrug, psykiske lidelser, store sociale problemer eller måske alle ting på én gang. Det er ofte mennesker, der er meget svære at nå for myndighederne, mennesker, der ikke vil i kontakt med systemet, men derfor kan man da godt have forsorgshjem eller herberg til rådighed, så disse mennesker kan søge derhen.

Det er i hvert fald ikke vejen at nedlægge herbergpladser, som f.eks. Københavns Kommune har gjort, og som jeg er alvorligt bange for, at der, hvad angår forsorgshjemmene, lægges op til i næste budget ude i amterne, desværre inklusive mit eget amt, nemlig Sønderjyllands.

Det er ikke rimeligt, at man fratager disse rodløse og hjemløse mennesker muligheden for at finde et sted at sove og få et ordentligt måltid mad, hvor man måske også kan komme i kontakt med dem og få sat en udvikling i gang med

behandling af forskellig art med det formål at bringe disse mennesker tilbage til et minimum af social tryghed.

Det opsøgende arbejde må fremover prioriteres meget højere. Det er ikke rimeligt, at mennesker i et velfærdssamfund skal sove i parker, på trappeopgange eller i papkasser. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Mange private initiativer er i årenes løb sat i gang for at hjælpe disse mennesker, men den helt store indsats bør foregå i kommunalt eller amtskommunalt regi, og her må der bruges langt flere kræfter.

Der var engang for slet ikke så længe siden, da ville Socialdemokratiet så gerne sætte ind over for de mange udstødte her i samfundet. Hvad er det i grunden blevet til?

Vi må tage flere initiativer, der virker på lang sigt. Boligproblemerne må og skal løses for disse hjemløse, enten på den ene eller anden måde. Vi må sørge for, at disse mennesker som minimum får en seng at sove i. Det må være et signal til kommuner og amter ude i landet her fra Folketinget. Og netop den sociale indsats og den behandlingsmæssige indsats skal iværksættes. Det er ikke rimeligt, at mennesker med psykiske problemer er henvist til gaden.

Kort sagt: Det er ikke rimeligt, at nogen mennesker her i samfundet er henvist til at bo på gaden, uanset hvorfor og hvordan de er havnet der.

Grundene til, at nogle er hjemløse, kan være lige så talrige, som der er hjemløse, og det er samfundets opgave at give disse mennesker den fornødne hjælp. Dansk Folkeparti opfordrer hermed regeringen til hurtigst muligt at tage det at skaffe de hjemløse permanent indkvartering ind sammen med en social indsats, der skal virke på lang sigt.

Jeg vil her udtrykke min store glæde over socialministerens udtalelse til Politiken i dag. Nu ser det netop ud til, at området omkring de hjemløse får tilført penge. Så må vi opfordre kommunerne og amterne til at gøre det samme. Hjemløse her i samfundet er vi alle ansvarlige for.

Så kan statsministeren måske mene, at dette forslag er et af forslagene, der ligner overbudspolitik. En bemærkning jeg hørte her først på eftermiddagen. Hvis det kaldes for overbudspolitik at sætte hjælpeforanstaltninger i gang for landets hjemløse, ja, så har vi forskellig mening om, hvad ordet overbudspolitik betyder.

Ja, det koster penge at hjælpe, men de skal være der. Det er et spørgsmål om prioritering.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 166: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Præcisering af kommunernes pligt til at yde hjemmehjælp m.v.).

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.
(Fremsat 21/1 99).

Sammen med denne sag foretoges:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af et retskrav på hjemmehjælp m.v.

Af Yvonne Herløv Andersen (CD) m.fl.
(Fremsat 21/1 99).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at regeringen kan ikke støtte det her forslag. Jeg mener ikke, det overhovedet hjælper på de problemer, det påstås at ville hjælpe på, og jeg mener faktisk, det mere handler om SF's behov for at profilere sig, end det handler om hensyn til ældre og andre, der har brug for hjemmehjælp.

Danmark har faktisk en utrolig god hjemmehjælp. Meget tyder på, at der faktisk ikke er andre steder i verden, man har så god en hjemmehjælp, som man har i Danmark, og det skulle meget gerne vedblive at være sådan.